A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2023. január 31.*

„Előzetes döntéshozatal – A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – Európai elfogatóparancs – 2002/584/IB kerethatározat – A tagállamok közötti átadási eljárások – Végrehajtási feltételek – A kibocsátó igazságügyi hatóság hatásköre – Az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének második bekezdése – A törvény által megelőzően létrehozott bírósághoz fordulás joga – Ugyanazon személyre vonatkozó új európai elfogatóparancs kibocsátásának lehetősége”

A C-158/21. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) a Bírósághoz 2021. március 11-én érkezett, 2021. március 9-i határozatával terjesztett elő a

Lluís Puig Gordi,

Carles Puigdemont Casamajó,

Antoni Comín Oliveres,

Clara Ponsatí Obiols,

Meritxell Serret Aleu,

Marta Rovira Vergés,

Anna Gabriel Sabaté

ellen folytatott,

a **Ministerio Fiscal**,

az **Abogacía del Estado**,

a **Partido político VOX**

részvételével folyamatban lévő büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

* Az eljárás nyelve: spanyol.

tagjai: K. Lenaerts elnök, L. Bay Larsen elnökhelyettes (előadó), C. Lycourgos, E. Regan, P. G. Xuereb és L.S tanácselnökök, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, N. Piçarra, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Jääskinen, N. Wahl, I. Ziemele és J. Passer bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2022. április 5-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– L. Puig Gordi képviseletében S. Bekaert advocaat és G. Boyé Tuset abogado,

– C. Puigdemont Casamajó képviseletében G. Boyé Tuset abogado,

– A. Comín Oliveres képviseletében G. Boyé Tuset, J. Costa Rosselló és I. Elbal abogados,

– C. Ponsatí Obiols képviseletében G. Boyé Tuset és I. Elbal Sánchez abogados,

– M. Rovira Vergés képviseletében A. Van den Eynde Adroer abogado,

– A. Gabriel Sabaté képviseletében B. Salellas Vilar abogado,

– a Ministerio Fiscal képviseletében F. A. Cadena Serrano, C. Madrigal Martínez-Pereda, J. Moreno Verdejo és J. A. Zaragoza Aguado fiscales,

– a Partido político VOX képviseletében M. Castro Fuertes abogada és M. P. Hidalgo López procuradora,

– a spanyol kormány képviseletében S. Centeno Huerta, A. Gavela Llopis és J. Ruiz Sánchez, meghatalmazotti minőségben,

– a belga kormány képviseletében M. Jacobs, C. Pochet és M. Van Regemorter, meghatalmazotti minőségben, segítőik: F. Matthis és B. Renson avocats,

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– a román kormány képviseletében E. Gane és A. Wellman, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében J. Baquero Cruz és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2022. július 14-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a Lluís Puig Gordi, Carles Puigdemont Casamajó, Antoni Comín Oliveres, Clara Ponsatí Obiols, Meritxell Serret Aleu, Marta Rovira Vergés és Anna Gabriel Sabaté ellen indított büntetőeljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2002/584 kerethatározat (6), (8) és (12) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„(6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokköveként« utalt.

[…]

(8) Az európai elfogatóparancs végrehajtásaként hozott határozatokat megfelelően ellenőrizni kell, ami azt jelenti, hogy annak a tagállamnak az igazságügyi hatósága határoz az átadásról, amelyben a keresett személyt elfogták [helyesen: hogy abban a tagállamban, amelyben a keresett személyt elfogták, igazságügyi hatóság határoz az átadásról].

[…]

(12) E kerethatározat tiszteletben tartja az alapvető jogokat és összhangban van az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében elismert és az Európai Unió alapjogi kartájában, különösen annak VI. fejezetében [helyesen: VI. címében] kifejezésre juttatott alapelvekkel. E kerethatározat egyetlen rendelkezése sem értelmezhető úgy, mint amely tiltja olyan személy átadásának megtagadását, aki ellen európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, amennyiben objektív okok alapján feltehető, hogy az elfogatóparancs kibocsátására azért került sor, hogy az adott személyt neme, faji vagy vallási hovatartozása, etnikai származása, állampolgársága, anyanyelve, politikai meggyőződése vagy szexuális irányultsága alapján vonják büntetőeljárás alá vagy megbüntessék, illetve feltehető, hogy helyzetét bármely fenti körülmény hátrányosan befolyásolhatja.

[…]”

4 E kerethatározat 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása,

szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét."

5 Az említett kerethatározat 3., 4. és 4a. cikke felsorolja az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező, illetve mérlegelhető megtagadásának okait.

6 Ugyanezen kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Kibocsátó igazságügyi hatóság a kibocsátó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs kibocsátására illetékes."

7 A 2002/584 kerethatározat 8. cikke felsorolja azokat az információkat, amelyeket az európai elfogatóparancsnak tartalmaznia kell, és pontosítja, hogy azt le kell fordítani a végrehajtó tagállam hivatalos nyelvére vagy hivatalos nyelveinek egyikére.

8 E kerethatározat 15. cikke (2) és (3) bekezdésének szövege a következő:

„(2) Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat […] soron kívül bocsássák a rendelkezésére […].

(3) A kibocsátó igazságügyi hatóság bármilyen további hasznos információt bármikor megküldhet a végrehajtó igazságügyi hatóságnak."

A belga jog

9 A loi du 19 décembre 2003 relative au mandat d'arrêt européen (az európai elfogatóparancsról szóló, 2003. december 19-i törvény, *Moniteur belge*, 2003. december 22., 60075. o.) 4. cikkének az alapügy tényállására alkalmazandó változata a következőképpen rendelkezik:

„Az európai elfogatóparancs végrehajtását a következő esetekben meg kell tagadni:

[…]

5° ha komoly ok enged arra következtetni, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása az érintett személynek az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében meghatározott alapvető jogainak sérelméhez vezethet."

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

10 Az alapeljárás keretében a kérdést előterjesztő bíróság, a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország), 2019. október 14-én európai elfogatóparancsot bocsátott ki C. Puigdemont Casamajóval szemben, 2019. november 4-én pedig A. Comín Oliveresszel, L. Puig Gordival és C. Ponsatí Obiolsszal szemben.

11 A Belga Királyság megindította a C. Puigdemont Casamajóval, A. Comín Oliveresszel és L. Puig Gordival szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtására irányuló eljárást.

12 A C. Puigdemont Casamajóval és az A. Comín Oliveresszel szembeni eljárásokat az Európai Parlament tagjaként történő megválasztásuk miatt felfüggesztették.

13 2020. augusztus 7-i végzésével a Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (brüsszeli holland nyelvű elsőfokú bíróság, Belgium) megtagadta az L. Puig Gordival szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását.

14 A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy e határozat azon az értékelésen alapult, amely szerint nem rendelkezik hatáskörrel az L. Puig Gordival szembeni büntetőeljárás lefolytatására, és ennélfogva vele szemben európai elfogatóparancs kibocsátására. E tekintetben a Bíróságnak a 2002/584 kerethatározat 6. cikke értelmében vett „igazságügyi hatóság” fogalmára vonatkozó ítélkezési gyakorlatára, e kerethatározat (8) és (12) preambulumbekezdésére, az EJEB 2005. június 2-i Claes és társai kontra Belgium ítéletére (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599) és a belga jogszabályokra hivatkozva a Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (brüsszeli holland nyelvű elsőfokú bíróság) úgy ítélte meg, hogy erre vonatkozóan döntést hozhat a kibocsátó igazságügyi hatóság, vagyis a kérdést előterjesztő bíróság hatáskörével kapcsolatban. Megállapította, hogy ez utóbbi nem rendelkezik hatáskörrel az önkényes fogva tartással foglalkozó munkacsoport 2019. április 25-i és június 13-i véleményére, az EJEB 2000. június 22-i Coëme és társai kontra Belgium ítéletére (CE:ECHR:2000:0622JUD003249296) és a 2005. június 2-i Claes és társai kontra Belgium ítéletére (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599), az említett kerethatározat (12) preambulumbekezdésére, valamint a belga jog rendelkezésire tekintettel.

15 A belga ügyészség a jelen ítélet 13. pontjában említett 2020. augusztus 7-i végzéssel szemben fellebbezést nyújtott be a cour d’appel de Bruxelles-hez (brüsszeli fellebbviteli bíróság, Belgium), amely azt a 2021. január 7-i ítéletével elutasította.

16 Ez utóbbi ítélet az önkényes fogva tartással foglalkozó munkacsoport 2019. május 27-i jelentésére, az Emberi Jogok Európai Bíróságának a jelen ítélet 14. pontjában hivatkozott ítéleteire, valamint egy, a kérdést előterjesztő bíróság hatáskörével kapcsolatos, a belga ügyészség kérésére ez utóbbi bíróság büntetőtanácsának egyik bírája által benyújtott dokumentumra hivatkozik. E tényezők alapján a cour d’appel de Bruxelles (brüsszeli fellebbviteli bíróság) úgy ítélte meg, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak az L. Puig Gordival szembeni eljárás lefolytatására vonatkozó hatásköre nem alapul kifejezett jogszabályi rendelkezésen, és ebből azt a következtetést vonta le, hogy a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása az alapvető jogainak sérelméhez vezetne. Ezenkívül úgy vélte, hogy figyelembe kell vennie az ártatlanság vélelme megsértésének rendkívül súlyos veszélyét.

17 Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság jelzi, hogy többek között határoznia kell arról, hogy kibocsáthat-e új európai elfogatóparancsot L. Puig Gordival szemben azt követően, hogy a korábbi európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadták, illetve arról, hogy fenn kell-e tartania vagy vissza kell-e vonnia az alap-büntetőeljárásban más vádlottakkal szemben kibocsátott európai elfogatóparancsokat.

18 E tekintetben elsősorban úgy véli, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság az uniós jog értelmében nem rendelkezik hatáskörrel a kibocsátó igazságügyi hatóság hatáskörének vizsgálatára. A hatáskör esetleges hiánya ugyanis nem minősül a 2002/584 kerethatározat által előírt megtagadási oknak, és azt meg kell különböztetni az e kerethatározat értelmében vett „igazságügyi hatóságnak” minősülés hiányától. Márpedig az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadása nem alapulhat egy kizárólag a nemzeti jogban előírt megtagadási okon.

19 A kérdést előterjesztő bíróság másodsorban megállapítja, hogy a belga bíróságok nem rendelkeznek hatáskörrel a spanyol jog értelmezésére. A jelen ügyben ez utóbbi bíróságok ráadásul tévesen értelmezték e jogot, többek között az önkényes fogva tartással foglalkozó munkacsoport véleménye alapján, amelyet nem a nemzetközi jog alapján hoztak létre, és amelynek véleményei nem tükrözik az Egyesült Nemzetek Szervezete Emberi Jogi Tanácsának álláspontját. Az említett bíróságok ezzel szemben figyelmen kívül hagyták a kérdést előterjesztő bíróságnak a saját hatáskörére vonatkozó számos határozatát, és azt, hogy e hatáskört a Tribunal Constitucional (alkotmánybíróság, Spanyolország) a 2021. február 17-i ítéletével megerősítette.

20 Harmadsorban a kérdést előterjesztő bíróság arra hivatkozik, hogy a belga bíróságoknak az L. Puig Gordival szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásáról való határozathozatal előtt a 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése alapján kiegészítő információkat kellett volna kérniük.

21 Negyedsorban, az európai elfogatóparanccsal érintett személy alapvető jogai sérelmének súlyos veszélye nem minősül a végrehajtás megtagadása e kerethatározatban meghatározott okának. A Bíróság így az említett kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése alapján csak abban az esetben ismert el egy ilyen megtagadási okot, ha a kibocsátó tagállamban rendszerszintű vagy általános hiányosságok fennállását állapították meg.

22 E körülmények között a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Feljogosítja-e a [2002/584] kerethatározat a végrehajtó igazságügyi hatóságot arra, hogy megtagadja egy európai elfogatóparancs útján keresett személy átadását a saját nemzeti jogában előírt olyan megtagadási okok alapján, amelyek mint ilyenek, nem szerepelnek a kerethatározatban?

2) Az előző kérdésre adott igenlő válasz esetén az európai elfogatóparancs végrehajthatóságának biztosítása céljából, illetve a [2002/584] kerethatározat 15. cikkének (3) bekezdése szerinti mechanizmus megfelelő igénybe vétele érdekében:

A végrehajtó igazságügyi hatóságnak vizsgálnia és elemeznie kell-e a különböző [tag]államok jogát annak érdekében, hogy figyelembe vehesse az európai elfogatóparancsra vonatkozó olyan esetleges megtagadási okokat, amelyeket a [2002/584] kerethatározat nem ír elő?

3) Az előző kérdésekre adott válaszokra tekintettel, figyelembe véve, hogy a [2002/584] kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében a kibocsátó igazságügyi hatóságnak az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó hatáskörét és/vagy illetékességét a kibocsátó [tag]állam joga alapján kell megállapítani:

   Úgy kell-e értelmezni az említett rendelkezést, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megkérdőjelezheti, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság hatáskörrel és/vagy illetékességgel rendelkezik arra, hogy eljárjon egy konkrét büntetőügyben, és megtagadhatja az átadást, ha úgy véli, hogy ez utóbbi nem rendelkezik hatáskörrel és/vagy illetékességgel az európai elfogatóparancs kibocsátására?

4) Annak esetleges lehetőségét illetően, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság vizsgálhatja, hogy a keresett személy alapvető jogait tiszteletben tartják-e a kibocsátó [tag]államban:
   a) Lehetővé teszi-e a [2002/584] kerethatározat, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadja a keresett személy átadását, ha egy munkacsoporttól származó, a végrehajtó nemzeti hatósághoz e személy által benyújtott jelentés alapján úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállamban fennáll annak a kockázata, hogy megsértik e személy alapvető jogait?
   b) Az előző kérdésre figyelemmel ez a jelentés olyan objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatnak minősül-e, amely a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében igazolhatja a keresett személy átadásának e személy alapvető jogai megsértése komoly kockázata alapján történő megtagadását?
   c) Az előző kérdésre adandó igenlő válasz esetén milyen tényezőket követel meg az uniós jog ahhoz, hogy valamely tagállam arra a következtetésre juthasson, hogy a kibocsátó tagállamban fennáll az alapvető jogok megsértésének a keresett személy által hivatkozott, és az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását igazoló kockázata?

5) Függenek-e az előző kérdésre adandó válaszok attól a körülménytől, hogy az átadni kért személynek lehetősége volt arra, hogy a kibocsátó [tag]állam igazságügyi hatóságai előtt, a másodfokot is beleértve, a kibocsátó igazságügyi hatóság hatáskörének és/vagy illetékességének hiányára hivatkozzon, vitassa a vele szemben kibocsátott elfogatóparancsot, és alapvető jogainak tiszteletben tartását követelje?

6) Az előző kérdésekre adandó válaszok függenek-e attól a ténytől, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság olyan okokból tagadja meg egy európai elfogatóparancs végrehajtását, amelyek nem szerepelnek kifejezetten a hivatkozott [2002/584] kerethatározatban, elsősorban pedig azon okból, mivel úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság nem rendelkezik hatáskörrel és/vagy illetékességgel, illetve hogy a kibocsátó [tag]államban az alapvető jogok megsértésének komoly kockázata áll fenn, és mindezt úgy teszi meg, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóságtól nem kéri meg az e határozat meghozatalához szükséges konkrét kiegészítő információkat?

7) Amennyiben az előző kérdésekre adott válaszokból az következik, hogy az ügy körülményei között a [2002/584] kerethatározattal ellentétes egy személy átadásának a fentebb kifejtett megtagadási okok alapján történő megtagadása:

   Ellentétes-e a [2002/584] kerethatározattal az, hogy a kérdést előterjesztő bíróság új [európai elfogatóparancsot] bocsásson ki ugyanazon személlyel szemben, ugyanazon tagállamhoz címezve?”

A Bíróság előtti eljárásról

A gyorsított előzetes döntéshozatali eljárás alkalmazása iránti kérelemről

23 A kérdést előterjesztő bíróság kérte, hogy a Bíróság a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet az eljárási szabályzatának 105. cikke alapján gyorsított előzetes döntéshozatali eljárásban bírálja el.

24 Kérelmének alátámasztása érdekében e bíróság rámutat arra, hogy az alapeljárás büntetőjogi jellegű, hogy ezt az eljárást a Bíróságnak az előzetes döntéshozatal iránti kérelemre adott válaszáig felfüggesztették, és hogy a keresett személyekkel szemben nem alkalmaznak szabadságelvonással járó intézkedést.

25 Az eljárási szabályzat 105. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a kérdést előterjesztő bíróság kérelmére vagy kivételesen hivatalból a Bíróság elnöke az előadó bíró és a főtanácsnok meghallgatását követően dönthet úgy, hogy az előzetes döntéshozatal tekintetében az eljárási szabályzat rendelkezéseitől eltérve gyorsított eljárást alkalmaz, ha az ügy jellege megköveteli, hogy elbírálására a lehető legrövidebb időn belül kerüljön sor.

26 A jelen ügyekben a Bíróság elnöke 2021. március 31-én az előadó bíró és a főtanácsnok meghallgatását követően úgy döntött, hogy a jelen ítélet 23. pontjában említett kérelemnek nem kell helyt adni.

27 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a gyorsított előzetes döntéshozatali eljárás alkalmazása nem az alapügyben felmerült jogvita jellegétől, hanem a szóban forgó ügy kivételes körülményeitől függ, amelyeknek alá kell támasztaniuk az e kérdések eldöntésének rendkívüli sürgősségét (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökének 2018. május 30-i KN végzése, C-191/18, nem tették közzé, EU:C:2018:383, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Márpedig az alapügyet illetően a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) nem állapított meg olyan, az ezen ügyre jellemző kivételes körülményeket, amelyek a rendkívüli sürgősséget bizonyítanák.

29 Így egyrészt, mivel az előzetes döntéshozatali eljárás a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárásnak a Bíróság válaszáig történő felfüggesztésével jár, ez az előzetes döntéshozatali mechanizmusban rejlő felfüggesztő hatály nem indokolhatja az előzetes döntéshozatal iránti kérelem gyorsított előzetes döntéshozatali eljárásban való elbírálását (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökének 2014. január 20-i Nguyen és Schönherr végzése, C-2/14, nem tették közzé, EU:C:2014:1999, 14. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Másrészt az a körülmény, hogy az alap-büntetőeljárás alá vont személyek jelenleg nincsenek fogva tartásban, indokolhatja az eljárási szabályzat 105. cikkének (1) bekezdése szerinti gyorsított előzetes döntéshozatali eljárás megindításának mellőzését (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökének 2018. szeptember 20-i Minister for Justice and Equality végzése, C-508/18 és C-509/18, nem tették közzé, EU:C:2018:766, 13. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemről

31 A Bíróság Hivatalához 2022. november 7-én benyújtott beadványában C. Puigdemont Casamajó, A. Comín Oliveres, L. Puig Gordi és C. Ponsatí Obiols az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását kérte.

32 E kérelem alátámasztása érdekében arra hivatkoznak, hogy a felek által meg nem vitatott új tények és érvek döntő befolyást gyakorolhatnak a Bíróság határozatára a jelen ügyben.

33 Pontosabban a Bíróság elnökhelyettese 2022. május 24-i Puigdemont i Casamajó és társai kontra Parlament és Spanyolország végzésének (C-629/21 P(R), EU:C:2022:413) aláírására, az Egyesült Nemzetek Emberi Jogi Bizottságának 2022. augusztus 30-i véleményére, a spanyol bíróságok által hozott határozatokra, illetve arra a körülményre, hogy az alap-büntetőeljárás több vádlottja ellen kémkedtek a spanyol hatóságok, valamint az Európai Bizottság tagjainak nyilatkozataira és a központi választási bizottság közleményére hivatkoznak. Egyebekben számos kritikát fogalmaznak meg a főtanácsnok jelen ügyre vonatkozó indítványával kapcsolatban.

34 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Bíróság az eljárási szabályzata 83. cikkének megfelelően a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának megnyitását vagy újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha a fél e szakasz befejezését követően a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű új tényt hoz fel, illetve ha az ügyet olyan érv alapján kellene eldönteni, amelyet a felek nem vitattak meg.

35 A jelen ügyben egyrészt meg kell állapítani, hogy a C. Puigdemont Casamajó, A. Comín Oliveres, L. Puig Gordi, valamint C. Ponsatí Obiols által újként bemutatott tények nem gyakorolhatnak döntő befolyást a Bíróság határozatára.

36 E tények ugyanis vagy az alap-büntetőeljárás vádlottjainak egyedi helyzetére, vagy a spanyol igazságszolgáltatási rendszer állítólagos hiányosságaira vonatkoznak. Márpedig a jelen előzetes döntéshozatali eljárás keretében a Bíróságnak nem feladata ezen egyedi helyzet értékelése, vagy annak meghatározása, hogy az állítólagos hiányosságok megállapítást nyertek-e, hanem kizárólag az, hogy az uniós jog releváns rendelkezéseit értelmezze.

37 Másrészt a főtanácsnok indítványára vonatkozó kritikákat illetően emlékeztetni kell arra, hogy sem az Európai Unió Bíróságának alapokmánya, sem pedig az eljárási szabályzat nem teszi lehetővé, hogy a felek a főtanácsnoki indítványra válaszként észrevételeket tegyenek (2021. július 15-i Bizottság kontra Lengyelország [Fegyelmi felelősségi rendszer] ítélet, C-791/19, EU:C:2021:596, 41. pont).

38 Ezenkívül az EUMSZ 252. cikk második bekezdése szerint a főtanácsnok teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva, nyilvános tárgyaláson indokolással ellátott indítványt terjeszt elő azokban az ügyekben, amelyek esetében az Európai Unió Bíróságának alapokmánya szerint a főtanácsnok részvételére van szükség. A Bíróságot nem köti sem ezen indítvány, sem pedig az annak alapjául szolgáló, a főtanácsnok által kifejtett indokolás. Következésképpen az, ha valamelyik fél nem ért egyet a főtanácsnok indítványával, bármilyen kérdéseket is vizsgáljon a főtanácsnok az indítványban, önmagában nem indokolhatja az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását (2021. július 15-i Bizottság kontra Lengyelország [Fegyelmi felelősségi rendszer] ítélet, C-791/19, EU:C:2021:596, 42. pont).

39 A Bíróság az eljárási szabályzata 83. cikkének megfelelően a főtanácsnok meghallgatását követően természetesen bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva.

40 A jelen ügyben azonban a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően úgy véli, hogy az eljárás írásbeli szakaszát és az előtte tartott tárgyalást követően a határozathozatalhoz szükséges valamennyi információval rendelkezik, mivel az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemben többek között a főtanácsnok indítványával szemben előadott érveket a szóban forgó felek és az érdekeltek alaposan megvitatták.

41 A fentiekre tekintettel e kérelemnek nem kell helyt adni.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első hat kérdés elfogadhatóságáról

42 L. Puig Gordi, C. Puigdemont Casamajó, A. Comín Oliveres, C. Ponsatí Obiols, M. Rovira Vergés és A. Gabriel Sabaté vitatja az előterjesztett kérdések közül némelyek elfogadhatóságát.

43 C. Ponsatí Obiols, L. Puig Gordi, C. Puigdemont Casamajó és A. Comín Oliveres elsősorban arra hivatkozik, hogy az első hat kérdés összességében véve nyilvánvalóan irreleváns az alap-büntetőeljárás lefolytatása szempontjából.

44 Mindenekelőtt e kérdések az európai elfogatóparancsok végrehajtásával kapcsolatos szabályokra vonatkoznak, így az említett kérdésekre adott válaszok nem relevánsak a kérdést előterjesztő bíróság, mint az alap-büntetőeljárásban kibocsátó igazságügyi hatóság számára. Bár a Bíróság a 2018. július 25-i AY (Elfogatóparancs – Tanú) ítéletben (C-268/17, EU:C:2018:602) valóban elfogadta, hogy egy kibocsátó igazságügyi hatóság által előterjesztett, európai elfogatóparancsok végrehajtásával kapcsolatos kérdésekre válaszoljon, az alapügy körülményei különböznek az ezen ítélet alapjául szolgáló ügy körülményeitől. Ez utóbbi ügyben ugyanis a végrehajtó igazságügyi hatóság nem határozott a szóban forgó európai elfogatóparancsról, és a Bíróság a *ne bis in idem* elvével kapcsolatos olyan érdemi kérdést bírált el, amely mind a kibocsátó igazságügyi hatóság, mind pedig a végrehajtó igazságügyi hatóság számára relevanciával bírt.

45 Továbbá figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a cour d'appel de Bruxelles-nek (brüsszeli fellebbviteli bíróság) az L. Puig Gordival szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadó határozata nemcsak a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésén, hanem az ártatlanság vélelmének megsértésén is alapul. Márpedig az első hat kérdés nem ez utóbbi okra vonatkozik, ami azt jelenti, hogy a Bíróság által e kérdésekre adott válaszok semmi esetre sem vezethetnek annak megállapításához, hogy ezen európai elfogatóparancsot végre kell hajtani.

46 Végül az alap-büntetőeljárás vádlottjai közül három az Európai Parlament tagjaként mentelmi jogot élvez, így nem lehet velük szemben európai elfogatóparancsot kibocsátani, ami az ő esetükben az első hat kérdést hipotetikussá teszi.

47 Másodsorban C. Ponsatí Obiols, L. Puig Gordi, C. Puigdemont Casamajó és A. Comín Oliveres előadja, hogy az első kérdés más okból mindenképpen elfogadhatatlan. E kérdés ugyanis arra irányul, hogy a Bíróságtól a 2002/584 kerethatározattal kapcsolatban olyan értelmezési

szempontokat kérjen, amelyek lehetővé teszik annak értékelését, hogy valamely belga jogszabályi rendelkezés összeegyeztethető-e ezzel a kerethatározattal, noha e rendelkezés a Bíróság válaszától függetlenül továbbra is alkalmazandó a belga jogrendben, mivel az említett kerethatározatnak nincs közvetlen hatálya.

48 Harmadsorban M. Rovira Vergés és A. Gabriel Sabaté szerint az ötödik kérdés nem áll összefüggésben az alapeljárással, mivel a vádlottak a spanyol bíróságok előtt nem vitathatták a kérdést előterjesztő bíróság hatáskörét, illetve nem hivatkozhattak alapvető jogaikra.

49 Negyedsorban M. Rovira Vergés és A. Gabriel Sabaté azt állítja, hogy a hatodik kérdést elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, és arra hivatkoznak, hogy a jelen ügyben a végrehajtó igazságügyi hatóság a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) által szolgáltatott kiegészítő információkra támaszkodott, és nem a Bíróság feladata, hogy állást foglaljon arról, hogy valamely végrehajtó igazságügyi hatóságnak kiegészítő információk iránti kérelmet kell-e benyújtania.

50 E tekintetben elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikk alapján létrehozott együttműködés keretében kizárólag az alapügyben eljáró és a meghozandó bírósági határozatért felelős nemzeti bíróság feladata, hogy az ügy sajátosságaira tekintettel megítélje az előzetes döntéshozatalra utaló határozatnak az ítélete meghozatala tekintetében fennálló szükségességét, valamint a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját. Következésképpen, ha a feltett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság főszabály szerint köteles határozatot hozni (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i The Department for Communities in Northern Ireland ítélet, C-709/20, EU:C:2021:602, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 A Bíróság csak akkor utasíthatja el a nemzeti bíróságok által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelmet, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan nincs összefüggésben az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli és jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i The Department for Communities in Northern Ireland ítélet, C-709/20, EU:C:2021:602, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 Először is, ami azt az állítást illeti, amely szerint az első hat kérdés az alap-büntetőeljárás lefolytatása szempontjából nem releváns, meg kell jegyezni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság pontosításai szerint az előzetes döntéshozatal iránti kérelem többek között arra irányul, hogy lehetővé tegye számára annak eldöntését, hogy kibocsáthat-e új európai elfogatóparancsot L. Puig Gordival szemben azt követően, hogy a vele szemben kibocsátott korábbi európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadták, valamint hogy fenn kell-e tartania vagy vissza kell-e vonnia az alap-büntetőeljárás egyéb vádlottjaival szemben kibocsátott európai elfogatóparancsot.

53 E megfontolások indokolhatják azt, hogy e bíróság kibocsátó igazságügyi hatóságként kérdést intézhet a Bírósághoz az európai elfogatóparancs végrehajtásának feltételeivel kapcsolatban.

54 Az alapvető jogok biztosítása az európai elfogatóparanccsal kapcsolatos eljárásokban ugyanis elsősorban a kibocsátó tagállam feladata. Ennélfogva, mivel az ilyen elfogatóparancs kibocsátása a keresett személy letartóztatását eredményezheti, a kibocsátó igazságügyi hatóságnak e jogok biztosítása érdekében lehetőséget kell biztosítani arra, hogy előzetes döntéshozatal céljából a Bírósághoz forduljon annak meghatározása érdekében, hogy fenn kell-e tartania vagy vissza kell-e vonnia az európai elfogatóparancsot, illetve hogy kibocsáthat-e ilyen elfogatóparancsot (lásd

ebben az értelemben: 2018. július 25-i AY [Elfogatóparancs – Tanú] ítélet, C-268/17, EU:C:2018:602, 28. és 29. pont; 2021. január 28-i Spetsializirana prokuratura [Jogokról szóló írásbeli tájékoztató] ítélet, C-649/19, EU:C:2021:75, 39. pont).

55 Nem lehet helyt adni C. Ponsatí Obiols azon érvének, amely szerint e lehetőséggel nem lehet élni annak meghatározásához, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikke második bekezdése tiszteletben tartásának biztosítása érdekében milyen feltételek mellett kell megtagadnia az európai elfogatóparancs végrehajtását, mivel a kibocsátó igazságügyi hatóságnak a kölcsönös bizalom és a lojális együttműködés elveinek tiszteletben tartása érdekében tartózkodnia kell az olyan európai elfogatóparancs kibocsátásától vagy fenntartásától, amelynek végrehajtását meg kell tagadni, különösen e 47. cikk második bekezdése megsértésének elkerülése végett (lásd analógia útján: 2021. november 11-i „Gavanozov II” ítélet, C-852/19, EU:C:2021:902, 60. pont).

56 Hasonlóképpen, a C. Ponsatí Obiols által hivatkozott azon körülmény, hogy egy végrehajtó igazságügyi hatóság már megtagadta az L. Puig Gordival szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, nem bizonyítja, hogy az első hat kérdés nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, mivel éppen ellenkezőleg, az ilyen megtagadó határozat megléte indokolhatja, hogy a kérdést előterjesztő bíróság feltegye azt a kérdést, hogy az uniós jog sérelme nélkül kibocsáthat-e új európai elfogatóparancsot L. Puig Gordi átadása céljából, és hogy az alap-büntetőeljárás egyéb vádlottjaival szemben új intézkedéseket kell-e hozni.

57 E körülmények között, tekintettel arra, hogy az ilyen vizsgálat lefolytatásának célja végeredményben a kibocsátó igazságügyi hatóság hatáskörének és kötelezettségeinek tisztázása, az a tény, hogy a kérdést előterjesztő bíróság a Bíróságot a cour d’appel de Bruxelles (brüsszeli fellebbviteli bíróság) által L. Puig Gordival szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadásához alapul vett okok összességéről kérdezi, nem elegendő annak megállapításához, hogy az első hat kérdés nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával.

58 Egyébiránt az a körülmény, hogy az alapeljárás három vádlottja európai parlamenti képviselőként mentelmi jogot élvez, semmiképpen sem alkalmas annak bizonyítására, hogy e kérdések hipotetikus jellegűek, mivel ezen eljárásban a többi vádlottat, köztük L. Puig Gordit, nem illeti meg a mentelmi jog.

59 Másodszor, ami konkrétan az első kérdés állítólagos elfogadhatatlanságát illeti, elegendő emlékeztetni arra, hogy az EUMSZ 267. cikk értelmében a Bíróság hatáskörrel rendelkezik előzetes döntés meghozatalára az Európai Unió intézményei által elfogadott jogi aktusok értelmezése tekintetében, függetlenül attól, hogy azok közvetlenül alkalmazandók, vagy sem (lásd ebben az értelemben: 2012. november 27-i Pringle ítélet, C-370/12, EU:C:2012:756, 89. pont; 2013. január 15-i Križan és társai ítélet, C-416/10, EU:C:2013:8, 56. pont).

60 Harmadszor, az ötödik kérdés állítólagos elfogadhatatlanságát illetően meg kell jegyezni, hogy M. Rovira Vergés és A. Gabriel Sabaté erre vonatkozó érvelése ellentmond a kérdést előterjesztő bíróság által a keresett személyekkel kapcsolatos eljárás spanyol bíróságok előtti lefolytatására vonatkozóan szolgáltatott információknak.

61 Márpedig az EUMSZ 267. cikkben említett eljárás keretében, amely a nemzeti bíróságok és a Bíróság feladatainak világos szétválasztásán alapul, az alapügy tényállásának megállapítása és megítélése, valamint a nemzeti jog értelmezése és alkalmazása kizárólag a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik (lásd ebben az értelemben: 2022. július 14-i Volkswagen ítélet, C-134/20, EU:C:2022:571, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

62 Negyedszer, ugyanez vonatkozik M. Rovira Vergés azon érvére, amely szerint a hatodik kérdést elfogadhatatlannak kell nyilvánítani amiatt, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság a jelen ügyben a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) mint kibocsátó igazságügyi hatóság által szolgáltatott kiegészítő információkra támaszkodott. Ez utóbbi bíróság ugyanis az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban kifejezetten hangsúlyozta, hogy nem szolgáltatott ilyen információkat a végrehajtó igazságügyi hatóságnak, hanem az egyik tagja válaszolt a belga ügyészség által annak érdekében feltett kérdésekre, hogy előkészítse érvelését az alapügyben szóban forgó európai elfogatóparancsok végrehajtására irányuló eljárás során tartott tárgyalásra.

63 Egyébiránt, ellentétben azzal, amit A. Gabriel Sabaté állít, a kérdést előterjesztő bíróság a hatodik kérdésével nem arra vár választ a Bíróságtól, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak lehetősége van-e kiegészítő információkérést megfogalmazni, hanem arra, hogy ez az igazságügyi hatóság köteles-e ilyen kérelmet előterjeszteni, mielőtt az európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadhatná arra hivatkozva, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság nem rendelkezik hatáskörrel az európai elfogatóparancs kibocsátására, és hogy a kibocsátó tagállamban fennáll az alapvető jogok megsértésének komoly veszélye.

64 Márpedig az ilyen kérdést úgy kell tekinteni, mint amely az uniós jog értelmezésére vonatkozik. Következésképpen a Bíróságnak erről határoznia kell.

65 A fentiekből következik, hogy az első hat kérdés elfogadható.

Az ügy érdeméről

Az első kérdésről

66 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározatot úgy kell-e értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak jogában áll megtagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását olyan megtagadási ok alapján, amely nem e kerethatározatból, hanem kizárólag a végrehajtó tagállam jogából ered.

67 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a 2002/584 kerethatározat célja az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (2021. április 29-i X [Európai elfogatóparancs – Ne bis in idem] ítélet, C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

68 Ezzel kapcsolatban e kerethatározatból, és különösen annak 1. cikke (2) bekezdéséből az következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, míg a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2021. április 29-i X [Európai elfogatóparancs – Ne bis in idem] ítélet, C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 E tekintetben először is hangsúlyozni kell, hogy a kölcsönös elismerés elve azt feltételezi, hogy kizárólag az említett kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett európai elfogatóparancsokat kell e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően végrehajtani, ami azt követeli meg, hogy az ilyen elfogatóparancsot, amelyet e rendelkezés „bírósági határozatnak” minősít, e kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „igazságügyi hatóságnak” kell kibocsátania (2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

70 Másodszor, a végrehajtó igazságügyi hatóság nem hajthat végre olyan európai elfogatóparancsot, amely nem felel meg azon minimumkövetelményeknek, amelyektől az érvényessége függ, és amelyek között szerepelnek a 2002/584 kerethatározat 8. cikkében előírt követelmények (lásd ebben az értelemben: 2018. december 6-i IK [Mellékbüntetés végrehajtása] ítélet, C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, 43. pont; 2019. október 9-i NJ [Bécsi ügyészség] ítélet, C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, 29. pont).

71 Harmadszor, a végrehajtó igazságügyi hatóságoknak a végrehajtás megtagadásának az említett kerethatározat 3., 4. és 4a. cikkében meghatározott okok alapján kell vagy lehet megtagadniuk az európai elfogatóparancs végrehajtását (lásd ebben az értelemben: 2019. május 27-i PF [Litvánia főügyésze] ítélet, C-509/18, EU:C:2019:457, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

72 Negyedszer, a Charta 4. és 47. cikkében rögzített alapvető jogok megsértésének veszélye lehetővé teheti a végrehajtó igazságügyi hatóság számára, hogy kivételesen és megfelelő vizsgálatot követően az említett kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése alapján megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását (lásd ebben az értelemben: 2019. október 15-i Dorobantu ítélet, C-128/18, EU:C:2019:857, 83. pont; 2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

73 Meg kell tehát állapítani, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatában elfogadott valamennyi olyan ok, amelynek alapján a végrehajtó igazságügyi hatóság köteles vagy jogosult megtagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását, a 2002/584 kerethatározatból következik.

74 A fentiekből kitűnik továbbá, hogy ezen okok szigorúan korlátozott hatállyal bírnak, és ezért csak kivételes jelleggel teszik lehetővé az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását.

75 Márpedig annak elismerése, hogy minden tagállam kiegészítheti az említett okokat más olyan okokkal, amelyek lehetővé teszik a végrehajtó igazságügyi hatóság számára az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását, egyrészt sértené a 2002/584 kerethatározat egységes alkalmazását azáltal, hogy azt a nemzeti jogi normáktól tenné függővé, másrészt pedig megfosztaná a hatékony érvényesüléstől az e kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében

kimondott, az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó kötelezettséget gyakorlatilag annak lehetővé tételével, hogy minden tagállam szabadon határozza meg a végrehajtó igazságügyi hatóságai számára e kötelezettség terjedelmét.

76 Ez az értelmezés akadályozná az említett kerethatározat által létrehozott, az elítéltek vagy gyanúsítottak átadása egyszerűsített és hatékony rendszerének megfelelő működését, következésképpen ellentétes lenne az e kerethatározat által követett, a jelen ítélet 67. pontjában felidézett célkitűzéssel.

77 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a belga bíróságok megtagadták az L. Puig Gordival szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását az európai elfogatóparancsról szóló, 2003. december 19-i törvény 4. cikkének 5. pontja alapján, amely úgy rendelkezik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell tagadni, ha komoly ok enged arra következtetni, hogy annak végrehajtása az érintett személynek az uniós jogban biztosított alapvető jogainak sérelméhez vezethet.

78 Márpedig az ilyen rendelkezés, amennyiben azt úgy kell értelmezni, hogy ugyanolyan hatállyal rendelkezik, mint a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése, csak a jelen ítélet 72. pontjában említett összefüggésben teszi lehetővé az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását, és ezért nem tekinthető úgy, mint amely a végrehajtás megtagadásának olyan okát állapítja meg, amely nem e kerethatározatból ered.

79 A fentiekre tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározatot úgy kell értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak nem áll jogában megtagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását olyan megtagadási ok alapján, amely nem e kerethatározatból, hanem kizárólag a végrehajtó tagállam jogából ered. Ezzel szemben ezen igazságügyi hatóság alkalmazhat olyan nemzeti rendelkezést, amely azt írja elő, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell tagadni, ha e végrehajtás az uniós jog által biztosított valamely alapvető jog sérelméhez vezetne, feltéve hogy e rendelkezés hatálya nem haladja meg az említett kerethatározat 1. cikke (3) bekezdésének a Bíróság által értelmezett hatályát.

A második kérdésről

80 Az első kérdésre adott válasz fényében a második kérdést nem szükséges megválaszolni.

A harmadik kérdésről

81 Harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) és (2) bekezdését, valamint 6. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság vizsgálhatja, hogy az európai elfogatóparancsot az erre hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatóság bocsátotta-e ki, és megtagadhatja ezen európai elfogatóparancs végrehajtását, ha úgy véli, hogy nem ez a helyzet.

82 Amint azt a jelen ítélet 69. pontja felidézi, a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) és (2) bekezdéséből az következik, hogy kizárólag az e kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett igazságügyi hatóság által kibocsátott európai elfogatóparancsot kell végrehajtani.

83 A 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében a kibocsátó igazságügyi hatóság a kibocsátó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs kibocsátására illetékes.

84 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az „igazságügyi hatóság” e rendelkezés értelmében vett fogalma az Unió egészében önálló és egységes értelmezést követel meg (lásd ebben az értelemben: 2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 49. pont), és hogy e fogalom többek között azt jelenti, hogy az érintett hatóság függetlenül jár el az európai elfogatóparancs kibocsátásával járó feladatai ellátása során (lásd ebben az értelemben: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 38. pont).

85 Jóllehet – következésképpen – a végrehajtó igazságügyi hatóságnak az európai elfogatóparancs végrehajtása előtt meg kell győződnie arról, hogy az elfogatóparancsot valóban ezen 6. cikk (1) bekezdése értelmében vett igazságügyi hatóság bocsátotta ki, a végrehajtó igazságügyi hatóság e rendelkezés alapján nem vizsgálhatja, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság a kibocsátó tagállam joga szerint hatáskörrel rendelkezik-e az európai elfogatóparancs kibocsátására.

86 Ugyanis, bár az uniós jogalkotó a 2002/584 kerethatározat értelmében vett „igazságügyi hatóság” önálló és egységes fogalmát állapította meg, mégis az egyes tagállamokra bízta, hogy eljárási autonómiájuk keretében kijelöljék az európai elfogatóparancs kibocsátására illetékes igazságügyi hatóságokat (lásd ebben az értelemben: 2016. november 10-i Kovalkovas ítélet, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 31. pont; 2019. május 27-i OG és PI [Lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 48. pont).

87 Mivel e kijelölés az uniós jogalkotó által tett választás alapján kizárólag az egyes tagállamok jogából következik, a kibocsátó tagállam igazságügyi hatóságainak feladata, hogy a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdésében meghatározott keretek között és adott esetben a nemzeti felsőbíróságok felügyelete mellett értékeljék az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó hatáskörüket e tagállam jogának fényében.

88 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 74. pontjában rámutatott, amennyiben elfogadnánk, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóságnak a saját hatáskörével kapcsolatos értékelését ezt követően a végrehajtó igazságügyi hatóság felülvizsgálhatja, az az utóbbi hatóságnak a kibocsátó tagállamban hozott eljárási határozatok felülvizsgálatának általános feladatával való felruházását jelentené, ami ellentétes lenne a 2002/584 kerethatározat (6) preambulumbekezdése értelmében az igazságügyi együttműködés sarokkövét jelentő kölcsönös elismerés elvével.

89 Következésképpen a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) és (2) bekezdését, valamint 6. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság nem vizsgálhatja, hogy az európai elfogatóparancsot az erre hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatóság bocsátotta-e ki, és nem tagadhatja meg ezen európai elfogatóparancs végrehajtását, ha úgy véli, hogy nem ez a helyzet.

A negyedik kérdés c) pontjáról és az ötödik kérdésről

90 Elöljáróban meg kell jegyezni egyrészt, hogy a negyedik kérdés c) pontja általános jelleggel arra vonatkozik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak milyen információkkal kell rendelkeznie ahhoz, hogy megtagadhassa az európai elfogatóparancs végrehajtását azzal az indokkal, hogy e végrehajtás az alapvető jogok kibocsátó tagállamban történő megsértésének kockázatával járna, ami indokolja ezen alkérdés elsőként történő megválaszolását.

91 Másrészt az említett alkérdés általános megfogalmazása ellenére az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) konkrétabban arra keresi a választ, hogy az említett végrehajtás szempontjából releváns-e annak állítólagos veszélye, hogy az ezen európai elfogatóparanccsal érintett személy az e tagállamnak való átadását követően ki lenne téve a Charta 47. cikke második bekezdése megsértésének, amennyiben e személy ügyét olyan bíróság bírálná el, amely e tekintetben nem rendelkezik hatáskörrel.

92 E körülmények között meg kell állapítani, hogy – az együttesen vizsgálandó – negyedik kérdés c) pontjával és az ötödik kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének a Charta 47. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadásáról dönteni hivatott végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja az elfogatóparancs végrehajtását, ha úgy véli, hogy az említett személy ki van téve azon veszélynek, hogy a kibocsátó tagállamnak történő átadását követően az ügyét olyan bíróság bírálja el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, jóllehet az érintett személy e tagállam bíróságai előtt alapvető jogaira hivatkozhatott annak érdekében, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság hatáskörét és az európai elfogatóparancsot vitassa.

93 Emlékeztetni kell arra, hogy mind a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elve, mind pedig a köztük fennálló kölcsönös bizalmon alapuló kölcsönös elismerés elve alapvető jelentőséggel bír az uniós jogban, mivel lehetővé teszik egy belső határok nélküli térség létrehozását és fenntartását. Pontosabban a kölcsönös bizalom elve, különösen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében mindegyik államtól megköveteli, hogy – kivételes körülményektől eltekintve – úgy tekintse, hogy az összes többi tagállam tiszteletben tartja az uniós jogot, és különösen az uniós jog által elismert alapvető jogokat (2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

94 Így a tagállamok az uniós jog végrehajtásakor az uniós jog alapján kötelesek lehetnek arra, hogy feltételezzék, a többi tagállam tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és így nemcsak az nem lehetséges, hogy valamely másik tagállamtól az alapvető jogok uniós jog által biztosított védelmi szintjénél magasabb nemzeti védelmi szintet követeljenek meg, hanem – a kivételes esetektől eltekintve – azt sem vizsgálhatják meg, hogy ezen másik tagállam a konkrét esetben ténylegesen tiszteletben tartotta-e az Unió által biztosított alapvető jogokat (2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

95 Így az európai elfogatóparancs mechanizmusának alapját képező, a tagállamok közötti nagy fokú bizalom azon az előfeltevésen nyugszik, amely szerint a kibocsátó tagállamnak a büntetőeljárást, illetve a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtására irányuló eljárást, vagy akár az érdemi büntetőeljárást lefolytatni hivatott büntetőbíróságai megfelelnek a Charta 47. cikkének második bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való

alapvető jog követelményeinek. Ez az alapvető jog ugyanis döntő jelentőségű a jogalanyok uniós jogból eredő valamennyi joga védelmének biztosítása és a tagállamok EUSZ 2. cikkben felsorolt közös értékeinek, különösen pedig a jogállamiság értékének a megőrzése szempontjából (lásd ebben az értelemben: 2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

96 E körülmények között, bár az egyes tagállamok feladata, hogy – az ezen mechanizmus működésének alapját képező kölcsönös bizalom és kölcsönös elismerés elvének teljes körű alkalmazását garantálandó – biztosítsák, a Bíróság végső felülvizsgálata mellett, az igazságszolgáltatás függetlenségének megőrzését, tartózkodva minden olyan intézkedéstől, amely ezt sértheti, amennyiben fennáll annak valós veszélye, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személynek a kibocsátó igazságügyi hatóságnak történő átadása esetén sérül ezen alapvető joga, a végrehajtó igazságügyi hatóság, amint arra a jelen ítélet 72. pontja emlékeztet, a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése alapján kivételes jelleggel megtagadhatja az európai elfogatóparancs végrehajtását (2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

97 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy amennyiben az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadásáról dönteni hivatott végrehajtó igazságügyi hatóság olyan információkkal rendelkezik, amelyek a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működését érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságok okán a Charta 47. cikkének második bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való alapvető jog megsértésének valós veszélyéről tanúskodnak, e hatóságnak konkrétan és pontosan meg kell vizsgálnia, hogy az említett személy személyes helyzetét, a szóban forgó bűncselekmény jellegét és az európai elfogatóparancs kibocsátásának ténybeli hátterét figyelembe véve komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető-e, hogy az e tagállamnak történő átadás esetén ez a személy ennek a veszélynek ki lenne téve (lásd ebben az értelemben: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 52. pont; 2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 50. pont).

98 E kétszakaszos vizsgálatnak az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának okára történő, a negyedik kérdés c) pontjának tárgyát képező alkalmazhatóságát illetően emlékeztetni kell arra, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság köteles elvégezni ezt a vizsgálatot annak értékelése céljából, hogy fennáll-e annak valós veszélye, hogy a kibocsátó tagállamnak való átadás esetén sérülne az érintett személynek a Charta 47. cikke második bekezdésében biztosított, a törvény által megelőzően létrehozott bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapvető joga (lásd ebben az értelemben: 2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 66. pont).

99 Márpedig az Emberi Jogok Európai Bíróságának az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény 6. cikkére vonatkozó, a Charta 47. cikke második bekezdésének értelmezéséhez figyelembe veendő ítélkezési gyakorlatából az következik (lásd ebben az értelemben: 2021. október 26-i Openbaar Ministerie [A végrehajtó igazságügyi hatóság által történő meghallgatáshoz való jog] ítélet, C-428/21 PPU és C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 64. pont), hogy az ezen egyezmény 6. cikkének (1) bekezdése szerinti „törvény által létrehozott bíróság” követelményének részét képezi a bíróságnak a

vonatkozó nemzeti szabályok szerinti hatásköre arra, hogy az ügyet elbírálja (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2006. július 20., Sokurenko és Strygun kontra Ukrajna, CE:ECHR:2006:0720JUD002945804, 26–29. §; EJEB, 2020. december 1., Guðmundur Andri Ástráðsson kontra Izland, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, 217. és 223. §).

100 Különösen nem tekinthető az e 6. cikk (1) bekezdése értelmében törvény által létrehozott bíróságnak az a nemzeti legfelsőbb bíróság, amely anélkül dönt első és végső fokon valamely büntetőeljárásban, hogy kifejezett jogalapon ráruházott hatáskörrel rendelkezne valamennyi vádlott ügyének elbírálására (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2000. június 22., Coëme és társai kontra Belgium, CE:ECHR:2000:0622JUD003249296, 107–110. §; EJEB, 2005. június 2., Claes és társai kontra Belgium, CE:ECHR:2005:0602JUD004682599, 41–44. §).

101 E körülmények között, bár a végrehajtó igazságügyi hatóság – amint az a harmadik kérdésre adott válaszból kitűnik – nem vizsgálhatja a kibocsátó igazságügyi hatóság hatáskörét, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak ezzel szemben feladata, hogy amennyiben az európai elfogatóparanccsal érintett személy azt állítja, hogy a kibocsátó tagállamnak történő átadását követően a Charta 47. cikke második bekezdése megsértésének lenne kitéve, mivel az ügyét olyan bíróság bírálná el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, a jelen ítélet 97. pontjában említett kétszakaszos vizsgálat keretében értékelje ezen állítás megalapozottságát.

102 E vizsgálat tartalmát illetően meg kell jegyezni, hogy az első szakaszban a szóban forgó európai elfogatóparancsot végrehajtó igazságügyi hatóságnak meg kell határoznia, hogy léteznek-e annak valós veszélyéről tanúskodó objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatok, hogy a kibocsátó tagállamban különösen a törvény által létrehozott bíróság követelményének be nem tartásával kapcsolatos, e tagállamban fennálló rendszerszintű vagy általános hiányosságok, illetve a személyek objektíven azonosítható, az érintett személyt is magában foglaló csoportját érintő hiányosságok okán sérül a Charta 47. cikkének második bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való alapvető jog (lásd ebben az értelemben: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 89. pont; 2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 67. pont).

103 Az annak veszélyére vonatkozó állításokkal összefüggésben, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személy ügyét olyan bíróság bírálná el, amely arra hatáskörrel nem rendelkezik, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak – annak meghatározásához, hogy az ilyen hiányosságok bizonyítottak-e – a törvény által létrehozott bíróság követelményére tekintettel a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működésére vonatkozó átfogó értékelést kell végeznie (lásd ebben az értelemben: 2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 77. pont). Ezen igazságügyi hatóságnak akkor kell e hiányosságokat bizonyítottnak tekintenie, ha az átfogó értékelésből kitűnik, hogy a vádlottak az adott tagállamban általános jelleggel nem rendelkeznek olyan hatékony jogorvoslati lehetőséggel, amely lehetővé tenné számukra az eljárás lefolytatására hivatott büntetőbíróság hatáskörének – akár a saját hatáskörének e bíróság általi vizsgálata, akár pedig egy másik bírósághoz benyújtott fellebbezés formájában történő – felülvizsgálatát.

104 E tekintetben, mivel az azzal kapcsolatos állítások, hogy a kibocsátó tagállam bírósága nem rendelkezik hatáskörrel az európai elfogatóparanccsal érintett személy ügyének elbírálására, nem tévesztendők össze a kibocsátó igazságügyi hatóság hatáskörének vagy az európai elfogatóparancs kibocsátása feltételeinek vitatásával, az a körülmény, hogy ez utóbbi hatáskör vagy e feltételek e

tagállam bíróságai előtt vitathatók, vagy hogy azokat a szóban forgó eljárásban ténylegesen vitatták, önmagában nem tekinthető döntő jelentőségűnek az említett európai elfogatóparancs végrehajtásáról való határozathozatal szempontjából.

105 Ugyanakkor az európai elfogatóparanccsal kapcsolatos eljárásnak a kibocsátó tagállam bíróságai előtti lefolytatását, amennyiben az támpontokat nyújt e bíróságok gyakorlatára és a releváns nemzeti jogszabályok értelmezésére vonatkozóan, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak figyelembe kell vennie az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadását követő büntetőeljárás várható menetének átfogó értékelése során (lásd analógia útján: 2019. október 15-i Dorobantu ítélet, C-128/18, EU:C:2019:857, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), különösen az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben, amelyben e tagállam joga szerint főszabály szerint ugyanaz a bíróság hivatott ellátni a kibocsátó igazságügyi hatóság és az eljáró bíróság feladatait.

106 A második szakaszban a végrehajtó igazságügyi hatóságnak konkrétan és pontosan meg kell vizsgálnia, hogy a jelen ítélet 97. pontjában említett első szakaszban megállapított hiányosságok milyen mértékben lehetnek hatással az európai elfogatóparanccsal érintett személlyel szemben indított eljárásokra, és hogy e személy személyes helyzetére, az eljárás alapjául szolgáló bűncselekmény jellegére és az európai elfogatóparancs ténybeli hátterére tekintettel komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető-e, hogy az érintett személy az e tagállamnak történő átadása esetén ki lenne téve a Charta 47. cikkének második bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való alapvető jog megsértése veszélyének (lásd ebben az értelemben: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 55. pont; 2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 53. pont).

107 Amennyiben ez a veszély az érintett személy állítása szerint abból ered, hogy átadása esetén az ügyét olyan bíróság bírálja el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, az ilyen veszély fennállása csak akkor állapítható meg, ha a kibocsátó tagállamban alkalmazandó hatásköri és bírósági eljárási szabályok fényében nyilvánvaló, hogy az e tagállamban ezen személlyel szemben indítandó eljárás lefolytatására várhatóan hivatott bíróság nem rendelkezik hatáskörrel.

108 Ugyanis, míg a hatáskör ilyen hiánya jogos aggályokat vethet fel különösen az érintett bíróság pártatlanságát illetően, valamint akadályozhatja az említett személy átadását, az e szabályok pontos hatályát illetően a kibocsátó tagállam és a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságai közötti ellentmondás nem alapozhatja meg érvényesen annak megállapítását.

109 Végül, mivel az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) többek között arra keresi a választ, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja-e az európai elfogatóparancs végrehajtását a Charta 47. cikke második bekezdése megsértésének veszélye miatt, anélkül hogy a kibocsátó tagállamban fennálló rendszerszintű vagy általános hiányosságokat megállapították volna, emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ítélet 97. pontjában említett vizsgálat két szakasza a kapott információk különböző kritériumok alapján történő elemzését foglalja magában, így e szakaszok nem keverendők össze (lásd ebben az értelemben: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/2020 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 56. pont).

110 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működését érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságokról tanúskodó tényezők fennállását állapítja meg, önmagában ez alapján nem tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását anélkül, hogy el ne végezné a jelen ítélet 97. pontjában említett vizsgálat második szakaszát (lásd ebben az értelemben: 2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 81. pont).

111 Ugyanígy, ha az európai elfogatóparanccsal érintett személy azt állítja, hogy ki van téve a Charta 47. cikke második bekezdése megsértése veszélyének amiatt, hogy az ügyét a kibocsátó tagállam olyan bírósága bírálná el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, de a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy véli, hogy a rendelkezésére álló információk nem minősülnek olyan objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatoknak, amelyek az igazságszolgáltatási rendszerének működését vagy a személyek objektíven azonosítható, az érintett személyt is magában foglaló csoportjának bírói jogvédelmét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságok fennállását bizonyítanák, e hatóság nem tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását az említett személy által felhozott ok alapján.

112 Hangsúlyozni kell ugyanis, hogy amennyiben a kibocsátó tagállam jogrendje olyan jogorvoslati lehetőségeket biztosít, amelyek lehetővé teszik az európai elfogatóparancs végrehajtása keretében átadott személy ügyének elbírálására hivatott bíróság hatáskörének felülvizsgálatát – saját hatáskörének e bíróság általi vizsgálata vagy más bíróság előtt nyitva álló jogorvoslat formájában –, annak veszélye, hogy e személy ügyét e tagállam olyan bírósága bírálja el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, főszabály szerint elhárítható azáltal, hogy az említett személy él e jogorvoslati lehetőségekkel.

113 A Charta 47. cikke második bekezdésének a negyedik kérdés c) pontjában kifejtetthez hasonló helyzetben lévő, európai elfogatóparanccsal érintett személy által hivatkozott megsértésének jellegére tekintettel meg kell állapítani, hogy az ilyen jogorvoslati lehetőségek gyakorlásának, ahhoz, hogy hatékony legyen, lehetővé kell tennie magának a jogsértésnek, mindenesetre azonban az e jogsértésből eredő helyrehozhatatlan kár bekövetkeztének elkerülését.

114 Márpedig olyan objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatok hiányában, amelyek bizonyíthatnák a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működését vagy a személyek objektíven azonosítható, az érintett személyt is magában foglaló csoportjának bírói jogvédelmét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságok fennállását, a végrehajtó igazságügyi hatóság nem vélelmezheti alapos okkal, hogy a jelen ítélet 112. pontjában említett jogorvoslati lehetőségek nem állnak rendelkezésre, vagy hogy azok nem hatékonyak, hiszen ez az igazságügyi hatóságnak az elemzését – amint arra a főtanácsnok az indítványának 116. pontjában rámutatott – éppen ellenkezőleg ezen jogorvoslati lehetőségek fennállására és hatékonyságára kell alapoznia a kölcsönös bizalom elvének megfelelően.

115 A kibocsátó tagállam bíróságaiba vetett bizalom végeredményben a jelen ítélet 54. pontjában felidézett azon elv szükségszerű következménye, amely szerint az európai elfogatóparanccsal érintett személy alapvető jogai tiszteletben tartásának biztosítása elsősorban e tagállam feladata.

116 Ilyen bizalom hiányában a végrehajtó igazságügyi hatóságnak, amint az alapügyben szóban forgóhoz hasonló állításokról kell határoznia, ellenőriznie kellene, hogy a kibocsátó tagállam bíróságai egyedi esetben miként alkalmazzák saját hatásköri és bírósági eljárási szabályaikat, ami – amint az a jelen ítélet 88. pontjában megállapításra került – ellentétes lenne a 2002/584

kerethatározat alapját képező kölcsönös elismerés elvével. Márpedig a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy e kerethatározatot a Charta rendelkezéseinek fényében oly módon kell értelmezni, hogy az ne sértse a tagállamok közötti igazságügyi együttműködés rendszerének hatékonyságát (lásd ebben az értelemben: 2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 47. pont).

117 A fenti értelmezés így lehetővé teszi annak biztosítását, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően csak kivételes körülmények között vizsgálhassa azt, hogy a Charta 47. cikkének második bekezdésében előírt jogot a kibocsátó tagállam bíróságai tiszteletben tartják-e (lásd ebben az értelemben: 2014. december 18-i 2/13 [Az Uniónak az EJEE-hez történő csatlakozása] vélemény, EU:C:2014:2454, 191. pont).

118 Ez az értelmezés azt is biztosíthatja, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személyt megillető, a Charta 47. cikkéből eredő garanciákon kívül más érdekeket, így adott esetben az érintett bűncselekmények áldozatait megillető alapvető jogok tiszteletben tartásának szükségességét is figyelembe vegyék (lásd analógia útján: 2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 60–63. pont).

119 A fentiekre tekintettel a negyedik kérdés c) pontjára és az ötödik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének a Charta 47. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadásáról dönteni hivatott végrehajtó igazságügyi hatóság nem tagadhatja meg ezen elfogatóparancs végrehajtását azzal az indokkal, hogy e személy ki van téve azon veszélynek, hogy a kibocsátó tagállamnak történő átadását követően az ügyét olyan bíróság bírálná el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, kivéve ha

– egyrészt ezen igazságügyi hatóság a törvény által létrehozott bíróság követelményét illetően a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működését vagy a személyek objektíven azonosítható, az érintett személyt is magában foglaló csoportjának bírói jogvédelmét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságokról tanúskodó, olyan objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatokkal rendelkezik, amelyek arra utalnak, hogy az érintett jogalanyok e tagállamban általános jelleggel nem rendelkeznek olyan hatékony jogorvoslati lehetőséggel, amely lehetővé tenné számukra az ügyet elbírálni hivatott büntetőbíróság hatáskörének felülvizsgálatát,

– másrészt az említett igazságügyi hatóság megállapítja, hogy a szóban forgó ügy sajátos körülményei között komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető, hogy – különösen az európai elfogatóparanccsal érintett személy által a személyes helyzetére vonatkozóan előadottakra, a büntetőeljárás alapjául szolgáló bűncselekmény jellegére, az európai elfogatóparancs kibocsátásának ténybeli hátterére vagy bármely más releváns körülményre tekintettel – a kibocsátó tagállamban az e személlyel szemben indítandó eljárás lefolytatására várhatóan hivatott bíróság nyilvánvalóan nem rendelkezik erre hatáskörrel.

120 E tekintetben nem bír döntő jelentőséggel az a körülmény, hogy az érintett személy a kibocsátó tagállam bíróságai előtt hivatkozhatott az alapvető jogaira annak érdekében, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság hatáskörét és a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancsot vitassa.

A negyedik kérdés a) és b) pontjáról

121 Negyedik kérdésének a) és b) pontjával a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének a Charta 47. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy abban az esetben, ha az európai elfogatóparanccsal érintett személy azt állítja, hogy fennáll a veszélye annak, hogy a kibocsátó tagállamnak történő átadását követően az ügyét olyan bíróság bírálja el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, az önkényes fogva tartással foglalkozó munkacsoport jelentése önmagában indokolhatja azt, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását, vagy ha nem, ezen igazságügyi hatóság figyelembe veheti azt annak eldöntéséhez, hogy az említett európai elfogatóparancs végrehajtását az e személy által felhozott okból meg kell-e tagadni.

122 A negyedik kérdés c) pontjára adott válaszból az következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása csak akkor tagadható meg azzal az indokkal, hogy e személy ki van téve azon veszélynek, hogy a kibocsátó tagállamnak történő átadását követően az ügyét olyan bíróság bírálná el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság megállapítja egyrészt azt, hogy fennáll annak valós veszélye, hogy a kibocsátó tagállamban az e tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működését vagy a személyek objektíven azonosítható, az érintett személyt is magában foglaló csoportjának bírói jogvédelmét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságok okán sérül a Charta 47. cikkének második bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való alapvető jog, másrészt pedig azt, hogy az e személlyel szemben az ugyanezen tagállamban indítandó eljárás lefolytatására várhatóan hivatott bíróság nyilvánvalóan nem rendelkezik erre hatáskörrel.

123 Mivel az ilyen következtetésnek mind a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működésére vonatkozó objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatokon, mind pedig a keresett személy egyéni helyzetének konkrét és pontos elemzésén kell alapulnia, az önkényes fogva tartással foglalkozó munkacsoport jelentése, amely a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információk szerint közvetlenül nem erre a helyzetre vonatkozik, nem elegendő az e személlyel szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának igazolásához.

124 Mindazonáltal a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy azok az objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatok, amelyekre a végrehajtó igazságügyi hatóságnak a jelen ítélet 97. pontjában említett vizsgálat első szakaszának megfelelő elvégzése érdekében támaszkodnia kell, többek között nemzetközi bírósági határozatokból, így az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítéleteiből, a kibocsátó tagállam bírósági határozataiból, valamint az Európa Tanács szervezetei által elfogadott vagy az Egyesült Nemzetek rendszeréből eredő határozatokból, jelentésekből és egyéb dokumentumokból származhatnak (lásd ebben az értelemben: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 89. pont).

125 Következésképpen, tekintettel arra, hogy az önkényes fogva tartással foglalkozó munkacsoport megbízatása az Egyesült Nemzetek Szervezete Közgyűlésének 2006. március 15-i 60/251. sz. határozatával létrehozott, az Egyesült Nemzetek Szervezete Emberi Jogi Tanácsának 15/18., 20/16. és 33/30. sz. határozatból ered, az önkényes fogva tartással foglalkozó munkacsoport által készített jelentés részét képezheti e vizsgálat első szakasza során figyelembe veendő tényezőknek, anélkül azonban, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságot kötnék az e jelentésben foglalt következtetések.

126 Következésképpen a negyedik kérdés a) és b) pontjára azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének a Charta 47. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy abban az esetben, ha az európai elfogatóparanccsal érintett személy azt állítja, hogy fennáll a veszélye annak, hogy a kibocsátó tagállamnak történő átadását követően az ügyét olyan bíróság bírálja el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, az önkényes fogva tartással foglalkozó munkacsoport jelentése, mivel az nem vonatkozik közvetlenül e személy helyzetére, önmagában nem indokolhatja azt, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadja ezen európai elfogatóparancs végrehajtását, ezzel szemben ezen igazságügyi hatóság többek között e jelentést is figyelembe veheti e tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működését vagy a személyek objektíven azonosítható, az érintett személyt is magában foglaló csoportjának bírói jogvédelmét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságok fennállásának értékelése során.

A hatodik kérdésről

127 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a hatodik kérdés az európai elfogatóparancs végrehajtása azon okból történő megtagadásának lehetőségére vonatkozik, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság nem rendelkezik hatáskörrel ezen európai elfogatóparancs kibocsátására, illetve hogy fennáll a veszélye annak, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személy ügyét a kibocsátó tagállamnak való átadását követően olyan bíróság bírálja el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel.

128 Mivel a harmadik kérdésre adott válaszból az következik, hogy e két ok közül az első semmiképpen sem igazolhatja az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását, a hatodik kérdést kizárólag annyiban kell megvizsgálni, amennyiben az az említett okok közül a másodikra vonatkozik.

129 Következésképpen úgy kell tekinteni, hogy e kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság azzal az indokkal megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását, hogy fennáll annak a veszélye, hogy az érintett személy ügyét a kibocsátó tagállamnak való átadását követően olyan bíróság bírálja el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, mégpedig úgy, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóságtól előzetesen nem kér kiegészítő információkat.

130 A 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat soron kívül bocsássák rendelkezésére.

131 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából egyébiránt kitűnik, hogy többek között annak biztosítása érdekében, hogy az európai elfogatóparancs működése ne bénuljon meg, az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésének első albekezdésében előírt, lojális együttműködésre vonatkozó kötelezettségnek kell vezérelnie a végrehajtó és a kibocsátó igazságügyi hatóságok közötti párbeszédet. A lojális együttműködés elvéből többek között az következik, hogy a tagállamok kölcsönösen tiszteletben tartják és segítik egymást a Szerződésekből eredő feladatok végrehajtásában (2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

132 E célból a kibocsátó és a végrehajtó igazságügyi hatóságoknak a büntetőügyekben folytatott hatékony együttműködés biztosítása érdekében teljes mértékben ki kell használniuk a többek között a 2002/584 kerethatározat 8. cikkének (1) bekezdésében és 15. cikkében előírt eszközöket, ily módon elősegítve az ezen együttműködés alapjául szolgáló kölcsönös bizalmat (lásd ebben az értelemben: 2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

133 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a jelen ítélet 107. pontjából következik – a végrehajtó igazságügyi hatóság csakis azzal a feltétellel tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását azon okból, hogy fennáll annak a veszélye, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személy ügyét a kibocsátó tagállamnak történő átadását követően olyan bíróság bírálja el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság többek között megállapította, hogy az említett tagállamban alkalmazandó hatásköri és bírósági eljárási szabályok fényében nyilvánvaló, hogy az említett tagállamban az e személlyel szemben indítandó eljárás lefolytatására várhatóan hivatott bíróság nem rendelkezik hatáskörrel.

134 Mivel ennek megállapítása szükségképpen a kibocsátó tagállam jogának elemzésén alapul, a végrehajtó igazságügyi hatóság – a lojális együttműködés elvének sérelme nélkül – ezt nem állapíthatja meg anélkül, hogy előzetesen a kibocsátó igazságügyi hatóságtól információkat kérne e szabályokra vonatkozóan.

135 Mindazonáltal hangsúlyozni kell, hogy a negyedik kérdés c) pontjára adott válaszból az következik, hogy ilyen kérelem nem indokolt abban az esetben, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy véli, hogy nem állnak rendelkezésére olyan objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatok, amelyek lehetővé tennék e tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működését vagy a személyek objektíven azonosítható, az érintett személyt is magában foglaló csoportjának bírói jogvédelmét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságok fennállásának megállapítását. Ez az igazságügyi hatóság ugyanis ilyen esetben nem tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását azon az alapon, hogy e személy ügyét elbírálni várhatóan hivatott bíróság nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel.

136 Következésképpen a hatodik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság anélkül tagadja meg európai elfogatóparancs végrehajtását - azzal az indokkal, hogy fennáll annak a veszélye, hogy az érintett személy ügyét a kibocsátó tagállamnak való átadását követően olyan bíróság bírálja el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel -, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóságtól előzetesen kiegészítő információkat kért volna.

A hetedik kérdésről

137 A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy a hetedik kérdésre akkor vár választ a Bíróságtól, amennyiben az első hat kérdésre adott válaszból az következik, hogy az alapügy körülményei között a 2002/584 kerethatározattal ellentétes a személy átadásának az e kérdésekben kifejtett okokból történő megtagadása.

138 Mivel az EUMSZ 267. cikk nem hatalmazza fel a Bíróságot arra, hogy az uniós jog szabályait egy adott ügyre alkalmazza (lásd ebben az értelemben: 2020. május 14-i Bouygues travaux publics és társai ítélet, C-17/19, EU:C:2020:379, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), a

hetedik kérdésre – a kérdést előterjesztő bíróság által az alapeljárásban kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtásának lehetőségére vonatkozóan az illetékes bíróságok által adott értékelés sérelme nélkül – célszerű válaszolni.

139 E hetedik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározatot úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az, ha a keresett személlyel szemben egymást követően több európai elfogatóparancsot bocsátanak ki valamely tagállamnak történő átadása céljából, mégpedig azt követően, hogy az e személlyel szemben kibocsátott első európai elfogatóparancs végrehajtását e tagállam megtagadta.

140 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy a 2002/584 kerethatározat egyetlen rendelkezése sem zárja ki, hogy valamely személlyel szemben több egymást követő európai elfogatóparancsot bocsássanak ki, még akkor sem, ha az e személlyel szemben kibocsátott első európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadták.

141 Ezenkívül ennek kibocsátása szükségesnek bizonyulhat, különösen azt követően, hogy a korábbi európai elfogatóparancs végrehajtását akadályozó tényezők elhárultak, vagy ha az ezen európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadó határozat nem felelt meg az uniós jognak, annak érdekében, hogy a keresett személy átadására irányuló eljárást lefolytassák, ily módon – amint azt a főtanácsnok az indítványának 137. pontjában megjegyezte – elősegítve az említett kerethatározat által követett, a büntetlenség elleni küzdelemre irányuló célkitűzés megvalósítását.

142 Ezzel szemben, egyrészt a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a kölcsönös bizalom és a lojális együttműködés elvével összeegyeztethetetlen az olyan európai elfogatóparancs kibocsátása, amelynek végrehajtása a Charta 47. cikkének megsértését eredményezné, és amelynek végrehajtását a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatában meghatározott feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóságnak meg kell tagadnia (lásd analógia útján: 2021. november 11-i „Gavanozov II” ítélet, C-852/19, EU:C:2021:902, 60. pont).

143 Ennélfogva a kibocsátó igazságügyi hatóság a körülmények megváltozása hiányában nem bocsáthat ki új európai elfogatóparancsot valamely személlyel szemben azt követően, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadta az e személlyel szemben kibocsátott korábbi európai elfogatóparancs végrehajtását a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének a Charta 47. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett (3) bekezdésében előírtakkal összhangban.

144 Másrészt, mivel – amint arra a jelen ítélet 54. pontja emlékeztet – az európai elfogatóparancs kibocsátása a keresett személy letartóztatását eredményezheti, és ennélfogva sértheti e személy egyéni szabadságát, az európai elfogatóparancs kibocsátását kilátásba helyező igazságügyi hatóság feladata annak vizsgálata, hogy ennek kibocsátása arányos-e (lásd ebben az értelemben: 2019. május 27-i PF [Litvánia főügyésze] ítélet, C-509/18, EU:C:2019:457, 49. pont; 2021. január 13-i MM ítélet, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 64. pont).

145 E vizsgálat keretében ezen igazságügyi hatóságnak többek között figyelembe kell vennie a keresett személy elleni büntetőeljárás alapjául szolgáló bűncselekmény jellegét és súlyát, a vele szemben korábban kibocsátott európai elfogatóparancs vagy elfogatóparancsok e személyre gyakorolt következményeit, illetve az esetleges új európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos kilátásokat.

146 A fentiekre tekintettel a hetedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározatot úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az, ha a keresett személlyel szemben egymást követően több európai elfogatóparancsot bocsátanak ki valamely tagállamnak történő átadása céljából, mégpedig azt követően, hogy az e személlyel szemben kibocsátott első európai elfogatóparancs végrehajtását e tagállam megtagadta, feltéve hogy az új európai elfogatóparancs végrehajtása nem eredményezné az említett kerethatározat 1. cikke (3) bekezdésének megsértését, és hogy az új európai elfogatóparancs kibocsátása arányos.

A költségekről

147 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározatot

a következőképpen kell értelmezni:

a végrehajtó igazságügyi hatóságnak nem áll jogában megtagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását olyan megtagadási ok alapján, amely nem a módosított 2002/584 kerethatározatból, hanem kizárólag a végrehajtó tagállam jogából ered. Ezzel szemben ezen igazságügyi hatóság alkalmazhat olyan nemzeti rendelkezést, amely azt írja elő, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell tagadni, ha e végrehajtás az uniós jog által biztosított valamely alapvető jog sérelméhez vezetne, feltéve hogy e rendelkezés hatálya nem haladja meg a módosított 2002/584 kerethatározat 1. cikke (3) bekezdésének az Európai Unió Bírósága által értelmezett hatályát.

2) A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) és (2) bekezdését, valamint 6. cikkének (1) bekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

a végrehajtó igazságügyi hatóság nem vizsgálhatja, hogy az európai elfogatóparancsot az erre hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatóság bocsátotta-e ki, és nem tagadhatja meg ezen európai elfogatóparancs végrehajtását, ha úgy véli, hogy nem ez a helyzet.

3) A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 1. cikkének az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett (3) bekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadásáról dönteni hivatott végrehajtó igazságügyi hatóság nem tagadhatja meg ezen elfogatóparancs végrehajtását azzal az indokkal, hogy e személy ki van téve azon veszélynek, hogy a kibocsátó tagállamnak történő átadását követően az ügyét olyan bíróság bírálná el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, kivéve ha

– **egyrészt ezen igazságügyi hatóság a törvény által létrehozott bíróság követelményét illetően a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működését vagy a személyek objektíven azonosítható, az érintett személyt is magában foglaló csoportjának bírói jogvédelmét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságokról tanúskodó, olyan objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatokkal rendelkezik, amelyek arra utalnak, hogy az érintett jogalanyok e tagállamban általános jelleggel nem rendelkeznek olyan hatékony jogorvoslati lehetőséggel, amely lehetővé tenné számukra az ügyet elbírálni hivatott büntetőbíróság hatáskörének felülvizsgálatát,**

– **másrészt az említett igazságügyi hatóság megállapítja, hogy a szóban forgó ügy sajátos körülményei között komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető, hogy – különösen az európai elfogatóparanccsal érintett személy által a személyes helyzetére vonatkozóan előadottakra, a büntetőeljárás alapjául szolgáló bűncselekmény jellegére, az európai elfogatóparancs kibocsátásának ténybeli hátterére vagy bármely más releváns körülményre tekintettel – a kibocsátó tagállamban az e személlyel szemben indítandó eljárás lefolytatására várhatóan hivatott bíróság nyilvánvalóan nem rendelkezik erre hatáskörrel.**

E tekintetben nem bír döntő jelentőséggel az a körülmény, hogy az érintett személy a kibocsátó tagállam bíróságai előtt hivatkozhatott az alapvető jogaira annak érdekében, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság hatáskörét és a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancsot vitassa.

4) **A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 1. cikkének az Alapjogi Charta 47. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett (3) bekezdését**

a következőképpen kell értelmezni:

abban az esetben, ha az európai elfogatóparanccsal érintett személy azt állítja, hogy fennáll a veszélye annak, hogy a kibocsátó tagállamnak történő átadását követően az ügyét olyan bíróság bírálja el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel, az önkényes fogva tartással foglalkozó munkacsoport jelentése, mivel az nem vonatkozik közvetlenül e személy helyzetére, önmagában nem indokolhatja azt, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadja ezen európai elfogatóparancs végrehajtását, ezzel szemben ezen igazságügyi hatóság többek között e jelentést is figyelembe veheti e tagállam igazságszolgáltatási rendszerének működését vagy a személyek objektíven azonosítható, az érintett személyt is magában foglaló csoportjának bírói jogvédelmét érintő rendszerszintű vagy általános hiányosságok fennállásának értékelése során.

5) A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

azzal ellentétes, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság anélkül tagadja meg európai elfogatóparancs végrehajtását - azzal az indokkal, hogy fennáll annak a veszélye, hogy az érintett személy ügyét a kibocsátó tagállamnak való átadását követően olyan bíróság bírálja el, amely erre nem rendelkezik hatáskörrel -, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóságtól előzetesen kiegészítő információkat kért volna.

6) A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározatot

a következőképpen kell értelmezni:

azzal nem ellentétes az, ha a keresett személlyel szemben egymást követően több európai elfogatóparancsot bocsátanak ki valamely tagállamnak történő átadása céljából, mégpedig azt követően, hogy az e személlyel szemben kibocsátott első európai elfogatóparancs végrehajtását e tagállam megtagadta, feltéve hogy az új európai elfogatóparancs végrehajtása nem eredményezné a módosított 2002/584 kerethatározat 1. cikke (3) bekezdésének megsértését, és hogy az új európai elfogatóparancs kibocsátása arányos.

Aláírások